

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA #20 \ MAIG 2004

MÚSICA MÉS ENLLÀ DEL FÒRUM \ MIQUI PUIG \ HOLLAND PARK \ ACTIVISTES: LLUÍS GENDRAU

B-VIOLET \ MIGUEL POVEDA \ NATURAL DRACS \ CARROTS \ SAMSARA \ QUARTET CASALS

RADIO MALANGA

os poderes de la radio combinados con los sabores de la malanga dieron vida a esta formación internacional hace unos meses. Sus miembros, hijos del Rock, del Jazz, del Son Cubano y del Hip Hop, son "hermanitos del barrio Gótico", han compartido giras con Macaco y Dusminguet. Esta nueva propuesta refleja el ambiente peculiar de la creación musical barcelonesa. Déjate sorprender con unos de sus temas claves "La Barcelona" el viernes 21 de mayo en la Boite. + info: www.masimas.com/boite/

GARLAIRES

TRADICIÓ ORAL I RAP

Aquest nou festival, organitzat per diverses organitzacions de Nou Barris, reuneix en una mateixa programació propostes que tenen en comú el papr de la paraula. Des de la cançó improvisada d'una formació anomenada De Calaix o de la Ensaladilla So Insistent, fins el rap de Geronación o la cançó griot de Fanta Cissoko. 14, 15, 21 i 22 de Maig. Nou Barris. +info www.noubarris.net/ateneu

MESTIVAL

2004

El Mestival de Barcelona és un festival que des de fa sis anys explora en com les músiques de tot el món es fusionen i prenen forma a la nostra ciutat. En l'edició d'aquest any, dues nits diferenciades. La primera, reuneix sota cert ambient de teatre-cabaret tres propostes ben diferents: la recreació de música jueva de Vilna Kabarett, l'experimentació festiva de Cabo Sanroque i el punk festiu, internacional i inclassificable de Sofás Martínez. La segona, amb els sons més percutius com a fil conductor reuneix el sound-system de Barxino, la rumba d'Andreu i els Rumberus i uns peculiars i eclèctics DJ's anomenats Rasca i Pica. 21 i 22 de Maig. La Bàscula. +info www.indigestio.com

NOCHES SUN SYSTEM

Se inauguran el 20 de mayo los jueves Sun Sytem del KGB con Ojos de Brujo Sound System, DJ Merrey, VJS Colectivo Visitor. Esta cita semanal multicolors contará con la presencia de varios tipos de trayectorias musicales como el Hip Hop, la Salsa, el DdB, el Folck y el Reggae.

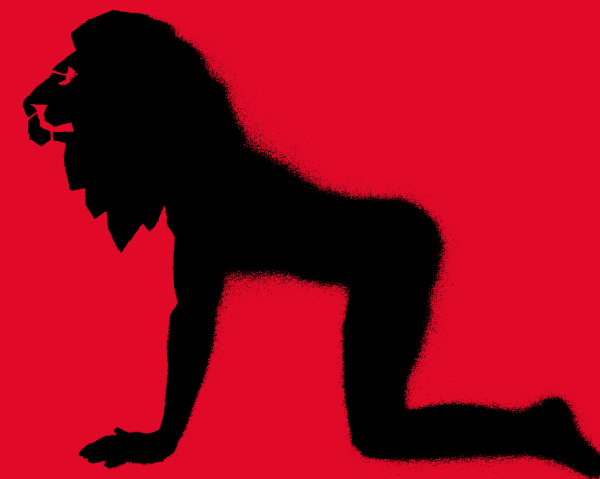
LOCAL SERILLA

no de los rincones multiculturales más agradables e intimistas de la zona. Serilla es una asociación que a partir de su local ubicado en el Raval organiza exposiciones, presentaciones audiovisuales, actuaciones (musicales, teatrales, etc.), talleres, discusiones. El sitio se divide en tres espacios (galería de arte, café-bar, escenario) y dispone también de una habitación para los músicos visitantes. Te aconsejamos los domingos jazz and brunch a partir de las 14h. +info www.serilla.org C/ Ferlandina 39 (Macba)

BRE^{YES}

- ◆ El disco Blind World del grupo Soma Raza ya está a la venta. ¿Estabas en el Apolo el día 14 de abril?
- ◆ En el mes de mayo talleres sobre la historia del Blues y el periodismo musical en la Bàscula. + info 934224300
- ◆ Ya disponible el nuevo clip de Jan and The Electric Poets del tema Magic Circus. En breve en vuestras pantallas. + info www.janandtheelectricpoets.com
- ◆ Festimad'04 cuenta este año con la presencia de la discográfica catalana B-core a través de un escenario entero con grupos de Barcelona. 28-29 de mayo en Madrid
- ◆ Zeppelin 2004 Festival de Projectes Sonors se celebrará en el CCCB y la Caixaforum entre el 19-22 de mayo bajo el título "El so de l'altre / La raó de l'altre". Programación bastante interesante. Entrada gratuita. + info: <http://ocaos.ccb.org/zeppelin2004>
- ◆ El 9 de mayo se inaugura el Forum Universal de las Culturas lo cual no es una información "prime time". Recordar que esta página podría ofrecer un espacio para informar de las propuestas "paralelas" que se organizarán.
- ◆ Abdegus Reggae Shack organiza este mes el concierto de los Skatalites el 6 de mayo en el Razzmatazz 2 y el 29 de mayo tocará Toots and the Maytals en el Apolo con un after especial. + info daouya@caramail.com
- ◆ No os perdais la exposició de ilustraciones de Juanjo Sáez en la Fnac de Diagonal Mar. Una aguda e irónica visión del entorno indie (y más) de Barcelona. Hasta el 1 de junio.

MESTIVAL

21 i 22 de maig de 2004

Mestival '04

El festival de músiques del món que es fan a Barcelona

Divendres 21, a les 22 h. Entrada lliure

Vilna Kabarett + Cabo San Roque + Sofás Martínez

Dissabte 22, a les 22 h. Entrada lliure

Tambores de mi pueblo + Andreu i els Rumberus + Barxino Sound System + Rasca i Pica DJs

La Bàscula C. Foc, 132. Tel. 934 224 300. www.indigestio.com
Bus 9, 13, 37, 72, 109, N1

Dónen suport i col·laboren:

MIQUI PUIG

ANY 0

MARC LLORET

Està en un moment dolç. La cara de felicitat que passeja no és gratuïta. Està convençut d'haver fet un bon disc i tant els seus seguidors com la premsa així ho estan ratificant.

El segell Naïve ha confiat en aquest nou treball de Miqui Puig (ex líder de Los Sencillos) i en els dos següents. Com diu ell mateix "a aquestes alçades del partit que algú cregui que tinc carrera per fer...". I nosaltres que ho veiem.

Miqui Puig és pop pels quatre costats i el pop d'aquí el necessita. Es necessiten cançons rodones que sense pretendre-ho passin a formar part de la teva col·lecció de "favoritas". Cançons que deixen alt el llistó del nivell del pop nacional. Gust exquisit, grans mestres, honestat i sentit de l'humor i en directe amb una banda plena de talent jove amb membres procedents de grups com Standstill o Selenitas. Casualidades, Miqui Puig.

Alguns temes d'aquest disc fan venir a la memòria la música de Beautiful South... Molta gent m'ho ha dit...

Evidentment també s'hi pot veure l'empremta de The Style Council o Paul Weller...

Home sí, crec que en aquest disc es nota tota aquesta educació i apareixen els meus referents. El Txarli Brown, el meu dissenyador, diu que es nota que en aquests darrers anys he estat escoltant molta música, tant sigui per la feina a la ràdio com fent de disc-jockey. Tots aquests referents són de músics que construeixen grans cançons, i jo quan vaig començar a pensar aquest disc em vaig plantejar trobar el millor del meu repertori.

Des de quan estàs treballant en solitari? Tampoc fa gaire. Vaig desfer Los Sencillos al Juliol de 2002. Estava treballant a una sèrie de televisió a Madrid. Estava a la Sierra i baixant amb el cotxe i, casualitats de la vida, el programa de ràdio de Luis Calvo, Viaje a los Sueños Polares, va fer un especial de LeMans i el seu disc Fin, en el que deien adéu tal com ells volien i quan volien. Des d'aquell moment vaig començar a pensar en el final del grup, quan era un moment, a més, en què molta gent també em deia que havia d'anar en solitari.

I així ho vas fer, però continues treballant amb músics de Los Sencillos...

Home clar, continuo comptant amb ells pels discos, però el control de tot ara és molt més meu. La producció la he fet amb una gent, la música amb una altra i el directe l'estic preparant amb altres músics. Músics joves, amb moltes ganes.

Les cançons les signes totes tu, però compartint autoria amb JR Bernabé...

Ell ja estava a l'última etapa de Sencillos i amb ell teníem una rutina d'anar dos dies a la setmana a l'estudi i treballar junts. Pactem acords i començo a treballar les melodies. Alguns temes, com "Revival", surten directament, i d'altres com "Tipo Loft" costen més i puc arribar a estar-m'hi uns mesos treballant-los.

Quant a les lletres, dotze de les dotze parlen d'amor i algunes amb noms propis... Què hi ha de real en aquestes històries i aquests noms?

Hi ha un 70% de realitat i un 30% de literatura. El que m'agrada molt és que hi ha gent

que m'ha dit que explico coses que a ells també els hi han passat, o que s'hi senten identificats i això és molt xulo.

I cantes a l'amor des de la posició de qui surt perdent. Però no ets un plo-ramiques que està lamentant-se del que li han fet i de com és de difícil tot...

Sí, intento ser retratista, amb alguna cosa m'hi puc sentir identificat, però el que m'agrada és buscar un punt de tremendisme. I també suposo que és perquè m'agrada com escriuen Gato Pérez, Ruben Blades o Calamaro. Les cançons d'amor i sobretot les de desamor són les que a la gent més li arriben.

En les teves lletres tampoc hi ha rancúnia.

No, no. És el que hi ha. Va haver-hi un moment en què vaig aprendre a no cometre els mateixos errors de sempre. He après a acceptar què és el que hi ha, perquè al final la rancúnia no et serveix de res.

Si em permets dir-ho així, amb els Sencillos també vas viure la teva història d'amor i desamor...

Sí, pensa que els dos primers discos van ser un "bombazo" impressionant, i des d'aleshores sempre vam estar lluitant contra una indústria que no acabava d'entendre'ns ni d'encasellar-nos. Però una de les coses que més m'ha agradat fent la promo és trobar-me ara amb gent de la premsa que recorda l'època de Sencillos i em confessa

que era fan. Fins i tot m'han arribat a citar lletres dels temes més foscos del segon disc... Jo ja he fet la meua feina. Evidentment que tots tenim les ànsies de vendre milers de discos i de tenir una vida absolutament dissipada i amb piscines i tot. Però a mi m'agrada la música i estic en aquest negoci per la música. I per a mi és molt més maco poder seguir fent discos i poder seguir anant a clubs.

Del que no se't pot acusar és de buscar el hit fàcil i de repetir fórmules que t'han funcionat per forrar-te. Els teus més de 15 anys de carrera han estat dedicats a la cançó pop, bevent de totes les influències que les cançons et permeten...

I anant a buscar, sobretot, l'arrel de la cançó. La cançó mana: si va per aquí, doncs es fa això. En aquest disc algunes cançons van arribar molt avançades d'arranjaments, però d'altres van arribar només amb el piano i la veu i amb els productors vam pensar cada tema com si fos un petit pel·lícula. Ens preguntàvem què hi veïem quan sentíem la cançó. Amb els anys hem après que si un tema funciona només amb piano i veu, és que funciona. Pel que fa al tema dels hits, he tingut sempre facilitat per escriure cançons comercialment agradables, però mai ho fet premeditadament. Sempre m'he negat a repetir la fórmula de "bonito es".

El tema convidats, sembla que estigui de moda, però també dona la sensació que existeix molta predisposició per part dels músics a intervenir en altres projectes d'estils propers o molt diferents. Per exemple, al teu disc hi col·labora Carles Belda de Pomada i sorprèn moltíssim com s'adapta.

El tema del Carles va ser molt curiós, perquè vaig anar a un concert i me'l vaig trobar i li vaig dir que m'agradava molt Pomada i ell em va dir: "que va, a mi m'agrada molt Sencillos". I a partir d'aquí estires del fil i descobreixes que ell era un mod de Sabadell i quedés en què s'ha de col·laborar. I el truco un dia i li demano si vol col·laborar. I ell em diu "quan vols que vingui?" i "quin acordió porto?". I quan va gravar ens va deixar a tots amb els pèls "como escarpas". És una de les col·laboracions que més m'agrada. Evidentment, la participació de Jeannette és tenir un mite en el meu disc. I el Diego Vasallo és l'amistat i que som fans mutus dels nostres treballs. Això de les col·laboracions pot donar la sensació que ho facis perquè necessites d'altra gent per vendre el disc, però en realitat això enriqueix un disc. I crec que estaria bé que hi hagués més col·laboracions entre músics, i d'estils encara més diferents.

Per exemple, a mi m'agradaria fer una col·laboració amb la Natàlia d'Operación Triunfo. Fer un tema indie de ball seria la puta bomba amb aquesta tia. Canta super-

bé i té una imatge trencadora. Seria com quan la Kylie Minogue va gravar amb Nick Cave. Aleshores ella encara no era cool.

Estrenes segell. Què tal amb Naïve?

Supercontent. He tornat, em sento estimat i la gent està encantada amb el disc. La promoció que està fent Naïve és molt superior a la que he tingut mai. He signat per tres discos. I que a aquestes alçades del partit algú es plantegi que puc tenir carrera...

I ja que estem en el mes de la inauguració, què penses del Fòrum 2004?

L'altre dia vaig sentir una definició del Fòrum que em va agradar. És el Grec allargat. Jo no hi actuo però no em posaré a plorar com el Loquillo. Tampoc m'hi veig molt en el Fòrum. Ni en molts altres festivals. A més, sóc conscient que no haig d'agradar a tothom i que els festivals tenen el seu comitè assessor i el seu criteri, i estaré on hagi d'estar. Tinc molt clar que és el meu año 0. El que més buscava era tornar, i ja ho he fet.

I sospito que no sóc l'únic que no s'havia plantejat que Miqui Puig havia marxat. Les seves cançons antigues encara estan vigents i jo no havia deixat de pensar que en vindrien de noves per ampliar el catàleg pop d'aquest exsencillo que, com no podia ser d'una altra manera, és un home senzill.

HOLLAND PARK

Les coses són més fàcils quan sona la música (o no...)

TONI RÚBIAS

Things were easier when we played music! és el títol del nou àlbum de Holland Park, formació catalana que practica un rock obscur que no té res a envejar als seus coetanis de rang internacional més celebrats a Espanya.

El present i el futur del rock més obscur, estrany i, ahora, sorprenent, passa per tenir en compte Holland Park i permetre al grup situar-se en el mapa destacat de la independència espanyola per mèrits propis. Ells ja han mogut fitxa en dues ocasions. La seva millor carta de presentació és el seu segon disc: *Thies were easier when we placed music!* (Bankrobber-2003), i la seva aposta sonora, de qualitat inqüestionable, mereix una atenció especial.

El grup català va començar a fer concerts amb una nova formació durant la gira de presentació de *Thies were easier when we placed music!* amb un baixista i un bateria nous i sense en Jaume Pla ja que, tot i que formalment segueix dins el grup, es va desvincular temporalment per centrar-se en el seu altre projecte musical, Mazoni.

P Holland Park som tres bàsicament, (Paco, Ritchie i Jaume Pla) sense bateries ni baixos, i encara que de fet hem comptat amb la col·laboració d'un amic de Los Angeles, el bateria nord americà Ivan Knight, el registre del disc es va dur a terme despullat de secció rítmica. Originalment no som grup de bases. Som un grup de rock amb bases que s'incorporen segons el moment; si ho requereix el tema s'afegeixen.

R La idea inicial era definir un patró de distorsió i soroll de guitarres obscur, un discurs proper als Jesús&Mary Chain, però finalment vam descartar la idea inicial per no identificar-nos massa amb un sol referent i quedar encasellats. Passem de fer un discurs molt similar al de cap altre grup, per molt que en el fons ens hagin pogut influir; volem concretar la nostra proposta, per això som Holland Park. D'alguna manera hem volgut donar al nostre so un toc diferencial aportant elements estranys per definir un so propi que pot ser més estrany...

La mitjana d'edat del grup no supera els 22 anys, i recentment van descobrir un grup

emblemàtic de la foscor de la dècada dels 80, de la importància i relleu dels britànics Bauhaus, la qual cosa denota que les noves generacions han pres el relleu per iniciativa pròpia, no necessàriament per la influència de germans d'edat més avançada. Els hi comento que el primer que em va venir al cap en una primera -i precipitada- primera escolta va ser el grup seminal Love and Rockets. Em diuen que no han sentit res d'ells fins ara. La diferència més notable potser és un rerefons gòtic més escoratat al glam que no pas al rock d'impecable factura dels catalans Holland Park, però tot i això evidencio insòlits paral·lelismes entre la banda de David J i la dels meus companys de taula al bar que hi ha a prop del conservatori de la música. Estrany fenomen, sens dubte, el que es produeix desafiant la distància geogràfica i les barreres temporals.

Quina es la principal novetat respecte el vostre primer disc, *Wellcome To Holland Park*?

P A diferència del primer disc, aquest el veig més compacte, gaudeix d'un un so més

definit, tot i la varietat musical d'alguns temes. Cada cançó te la seva pròpia personalitat, sense renunciar a un so característic de Holland Park.

R Al grup hi ha democràcia absoluta: és una tirania de tres. En diem democràcia per la igualtat que hi ha en el pla creatiu. La nostra formació és bastant atípica en molts sentits; el nostre plantejament és diferent al de molts altres grups perquè no tenim una formació estable, i dins el grup ningú mira de perpetuar-se en complir una funció concreta.

P Al primer disc, l'aportació d'en Jaume Pla va ser molt notable. Nosaltres vam començar fa cinc anys, cap allà l'any 98. Llavors en Jaume ja tenia enllestides les seves cançons, i en Ritchie i jo vam començar a compondre i fer cançons fa dos anys, aproximadament.

R En aquest segon disc (*Thies were easier when we placed music!*) el repartiment de les cançons ha estat dissenyat per tots tres de manera individual. El repartiment és equilibrat. Les tasques de composició i interpretació vocals ens les anem repartint entre tots indistintament. El resultat és que cadascú explora diverses facetes com a músic dins el grup. La interpretació vocal dels

temes també queda repartida entre tots.

P Tots cantem i posem. Un plantejament creatiu semblant al dels Beatles. Hi ha absoluta mobilitat a l'hora de treballar els components, dins la formació estàndard del grup.

R De fet, la gent veu una mica estrany que la formació no sigui estàtica, ja que no és gaire habitual... Jo crec que si tens una idea també està bé agafar-la, que la gent pugui entrar i sortir i pugui aportar alguna cosa. En arribar el moment de gravar el disc, ens repartim molt les tasques. Tothom toca la seva part indistintament...

P Ens agrada fer de tot una mica. A nivell creatiu potser som més músics que no pas un grup estable... A mi m'agrada tocar la bateria i el baix, i a la resta també... però sempre ens concentrem en la cançó. Ningú te una funció estricta dins el grup, hi ha una gran mobilitat a nivell creatiu, d'interpretació, etc... La cançó mana per sobre de qualsevol altra consideració.

R Potser ens passem més estona discutint sobre com volem que soni la cançó, i és llavors quan qualsevol assoleix una funció despreocupadament. Ens centrem en la finalitat, que és la cançó. Potser som un grup estrany en aquest sentit. El nostre plantejament pot semblar una mica estrany.

Quina es la vostra opinió sobre les xarxes de compartició d'arxius P2P? Ho veiem bé, d'alguna manera pot servir d'ajuda per ampliar les possibilitats d'arribar al públic i donar a conèixer la teva proposta a un espectre de públic més ampli... Com a músics ens sembla bé que la nostra obra sigui compartida (no en canvi la pirateria). Però si considerem necessari que hi hagi alguna entitat legal que protegeixi de debò els drets d'autor i de la propietat intel·lectual afavorint els interessos dels associats en lloc de beneficiar als grans artistes ja reconeguts mundialment. Creiem que el repartiment hauria de ser invers i ajudar a l'artista independent, que no disposa dels mateixos recursos a nivell de promoció i que es troba en una situació més precària.

Com ha rebut la crítica i el públic el vostre segon disc?

R Trobem que hem aconseguit el so que volem, per això esperem bastant d'aquest disc però alhora som realistes i ens adonem de la dificultat d'obtenir reconeixement mediàtic. El nostre segon disc, a la majoria dels mitjans, ha passat una mica desapercbut. No hem trobat la fórmula per aconseguir el mateix impacte o la repercussió d'altres grups locals com Tuesday Afternoon o Bondage -dels quals es reserven la seva opinió- i modestament creiem que si aquests grups tenen alguna cosa a dir, nosaltres també.

Pel que fa a les vostres cançons, totes les canteu en anglès?

P De fet tenim coses en català i castellà, però de moment la nostra proposta és en anglès. Potser vam començar en anglès des del principi i no ens ho hem plantejat... Va sorgir i ara mateix és més habitual el grups nacionals en anglès (Phillipes, Sidonie canten en anglès). Nosaltres simplement vam escollir l'anglès sense pensar-hi gaire; la decisió va sorgir de forma espontània.

R Tampoc hi ha molts referents de grups en català. La veritat és que hi ha molt poca cosa. Amb les cançons en català o en castellà l'agafa un rotlló estrany que no acaba de sintonitzar. Ens costa més assimilar el discurs d'una proposta rock cantada en català o castellà, malgrat que estem a Catalunya. Tot i així, a Espanya, i a diferència d'altres països, no abunden els grups locals que canten en anglès.

P El rock s'interpreta originalment en anglès, per defecte, per això potser vam escollir interpretar les lletres de les nostres cançons en anglès. Em costa imaginar un japonès fent cançó flamenca... Qui fa la cançó, fa la lletra i la interpreta en anglès. Potser encara no ha arribat el moment d'interpretar les cançons en un altre idioma, però tampoc ens ho plantejem. Ara mateix hi ha un boom de grups locals que canten en anglès; nosaltres vam escollir aquest idioma per expressar-nos des del principi.

Quant a les lletres del disc: hi ha una temàtica com a fil conductor? Quins temes tracteu o us han pogut inspirar d'alguna manera?

P Les lletres tracten de temes catastrofistes, però no ens vam parar a pensar una temàtica general del disc. De fet plasmen el que ens surt al moment, poden ser una mena de crítica sense reflexió prèvia.

R A les lletres del disc predomina un to una mica nihilista, un xic decadent, bastant més pessimista que el nostre anterior disc *Wellcome To Holland Park*. Concretament la cançó "summers bugs" (bitxos d'estiu), la vam titular així per l'experiència viscuda a la passada edició del Festival Primavera Sound: tothom anava molt maco, i amb el calor surten els *fashions* en un escenari incomparable com el Poble espanyol.

P També a l'últim tema, "My headache", el que tanca el disc, el títol va ser inspirat per un pensament com: "fa mal el cap de tant sentir merda musica i de tant grup de merda". Al disc tot és molt inconscient: construïm les lletres de les cançons per impuls, el que et surt... Fins ara no plantejem cap mena d'història prèviament, malgrat que tampoc descartem la possibilitat de fer una cançó inspirada en una història, per exemple. Però de moment no se'ns ha passat pel cap aquesta possibilitat.

R És com tot... Són crítiques d'aquelles irracionals, et mosus com per reacció. El primer disc eren cançons molt pop, a les lletres hi havia un eix temàtic més o menys definit, hi havia estrofa, etc... En canvi en aquest segon treball hem volgut trencar amb la línia de l'anterior. Suposo que tothom ho fa així en la música: com a resposta a un passat creatiu, vas cremant etapes i començant de noves.

Certament la vostra proposta gaudeix d'elements suficients per exhibir una personalitat pròpia sobre l'escenari. Com va anar al Festival Primavera Sound l'any passat? Quina ha estat la resposta del públic als vostres darrers concerts?

La veritat és que la una del migdia és un horari infernal. La resposta del públic als nostres concerts fins ara ha estat creixentment bona, malgrat que costa bastant que la gent s'animi a venir als concerts. El públic sembla que se li ha de posar molt fàcil. Hem tocat al Sidecar, La Boite, les Basses, al Club Cabaret (Distrito Diagonal), al Domèstic... I tenim previstos més concerts properament, però la data d'un d'ells és encara una sorpresa...

www.bankrobber.net

Holland Park tocaran a l'Fnac Triangle el proper divendres 7 de maig i al Domèstic el dijous 20.

Al mes de juliol tenen previst un concert sorpresa a la sala principal del Razzmatazz, en el marc de les sessions del Razz Club.

AGENDA RECOMANADA

Mayo... Mayo... Mayo... Primavera... Primavera... Primavera...

Me han dicho que durante este mes, las movidas musicales de alta calidad brotan como flores, y con ello se abre el camino a una avalancha de festivales deliciosamente... Cojonudos.

Aahhhh... ¡Qué bonita y fresquita es la primavera!

Viva la decadencia sana y cotidiana, ahora es el momento de tener los oídos bien abiertos, **LOS BAFLES VAN A PEGAR DURO**

30/04 - 08/05 - BAFF

Zen... Místico... Bonito e intimista, el sexto Festival de Cine Asiático de Barcelona te abre sus puertas para un gran viaje espiritual...

CCCB - Cine Rex- Audio Caixa Catalunya La Pedrera

¿Más info? www.Baff-bcn.org

01/05 - ONE BLOOD & NEBLINA Y FREEDOM CRY

Una nueva edición, en este caso la cuarta, de la primaverales sesión "Sound System Against The System". Lime-up: One Blood & Neblina + Freedom Cry feat Ras Lulah + Neuer + Pilo + Magic Flow ¡Rrrrastafari! 23:30 - 06:00 - C.S.O.A. La Krispa (Cornellá) - Metro (Cornellá-Centre, Línea 5) o Ferrocarril (Cornellá-Riera)

02/05 - SINCERELY HOT

Domenico Lancellotti, percusión electrónica y samplers; Moreno Veloso, voz y guitarra; Alexandre Kasin, bajo; Benjao, guitarra; Stephan San Juan, batería. ¡Qué combo moderno-brasileiro tan hO!! Por la noche - Festival BRASIL NOAR 2004 (Nova Arte Brasileiro, ke bom!)

Sala La Paloma - 15e. ant. (Bar Bahia- c/ Escudellers/ Galaktika Torrent de La Olla, 28) / 17e en taq.

07/05 - GZA / GENIUS FEAT. DREDDY KRUGER & CITY RICH (DJ)

+ AEROC feat. Desperado (USA) + ZENIT ¡Wu! ¡Tang! El cofundador del mighty Wu Tang Clan, que junto a RZA empujó la eximentación del beat hasta lo máximo. Totalmente obligatorio para todos los nostálgicos del real Hop. 21.00 - Razzmatazz2 - 16e ant. (Discos Castello) / 18e en taq.

NATIVA

MAIG'04

08/05 - ANIVERSARIO BIBBIP RECORDS

Dorian (electro- psicodelico-pop super indie además!), Top Models ("la mejor banda ritmanblusera totalmente negroide surgida de los tiempos inmemorables del underground de la Barcelona estatal"), Jan & The Electric Poets (inspiración circolense aderezada de pianos chillones, mmhhh... ¡miam, miam!)

20:00 Sala Apolo - c/ Nou de La Rambla, 113 - 2 euros con cd de regalo

10/05 - FIESTA CONCIERTO & PROYECCIÓN

Au Programme: Le Petit Ramon y Les Filles del Dolor + 3 videoclips/ Geloia (de Jordi Ferre) + Angoixa (de Ferran Galvo) + J'aime la Tour Eiffel (de Belen Lamaitre y Guillem Riera)

21:30 - Sala Apolo

14/05 XERRAMEQU TIQUIS MIQUIS + DJ Y SORPRESAS

No tengo más info, pero mi intuición me dice que eso es bueno. Atrevámonos a penetrar en lo desconocido, ¡Come on!

Más info: www.xerramequi.tn

21:00? - Sala Apolo

12, 13, 14, 15/05 - TONY CLIFTON CIRCUS

Bombillas coloradas, intermitentes, extravagancia, humor y psicodelia totalmente hand-made... Teatro enloquecido con los payasos más odiados por las mamás italianas.

21:00 - Antic Teatre - c/ Verdaguer i Callis -

22/05 - SOBRINUS + 0º KELVIN

Funk de Madrid vs Funk de Barcelona, ¿Cuál tendrá más groove?

23:00 - La Capsa (www.lacapsa.org) -

10e (oye, La Capsa se mueve demasiado y tiene una programación muy completa, ¡Check!)

22/05 MELOTRON + ELLOS + GALACTICA

Histeria pre-Pirmavera SSSS... con technopop, pop electrónico y más electropop.

Por la noche - Sala Les Basses - c/ Teide, 20 - 3e

23/05 SOUNDSYSTEM F.M. 100.4 FM & JAMAICA ON FILM

PRESENTA: "DANCEHALL QUEEN"

Triunfar en el Dancehall es lo que persigue la heroína de esta película. ¡We gat da power!

22:00 - Antic Teatre - c/ Verdaguer i Callis - Gratis

[[[Y para el 27, 28 y 29 no sé que hacer...]]]

¿Tenéis algo bueno y cojonudo para proponerme? ¿Algo marchoso? ¿Con guitarras y soundystems enormes?

¿Qué hay para escuchar o hacer el 27, 28 y 29 de mayo? Me aburro...]]]]

Y para acabar el mes de las flores tranquilamente hay eso:

Hasta el 30/05 - exposición / exposición / exhibición

LIVE & LAUGH I-ART BY D1 / SOUND BACKGROUND BY IO CASINO.

"El talento de D1 se evidencia en sus imágenes y en el efecto simpático que producen en el ánimo del espectador dispuesto a reír con la ironía y el disparate de la vida cotidiana. El background audio es un loop emergente inédito creado para esta instalación por lo Casino."

www.zumzumgallery.com

ZUMZUM Gallery/ Art Emergent - c/ Llibertat 47, 08012, Gràcia, Barcelona - de 19:00 a 22:00. Lunes cerrado.

[[[La agenda esa ha sido alegremente apoyada por un grupo de Antioxidantes que descargan sus rabias y sabidurías destrozadamente sónicas, cada miércoles en Radio Ciutat Vella (100.4) de 21:00 a 23:00. ¡Check this out! ¡Vais a aprender demasiado!]]]]

Bueno, pues nada más de momento, os deseo a todos un maravilloso mes de mayo, lleno de decadencia, sol y amor...

Y eso es sólo el principio... ¡A DISFRUTAR!

CHARLOTTE LEMAITRE

SIN ACRITUD

Hace poco, leyendo el foro de la web de Bad Music, me sorprendí al descubrir cuál era mi cara de sorpresa leyendo quejas de algunos internautas sobre la realización de conciertos en algunos locales. Me di cuenta de que después de tanto tiempo, tantos años que incluso me han aconsejado alguna vez la jubilación anticipada, no han servido de nada; y soy más iluso que los que compran el cuponazo el lunes para cambiar de vida el viernes. Después de tantos años no me he dado cuenta de que los músicos molestan y más cuando invaden tu espacio de ocio con sus reivindicaciones artísticas. Todos sabemos que existen, y la mayoría entendemos que para llegar a ser populares se debe empezar desde abajo; pero no es tan lícito que ese aprendizaje debamos soportarlo los demás. Me he dado cuenta de que los músicos son como los pobres, están ahí, pero no quiero verlos. Colaboro con alguna ONG cuando ingreso o pido un reintegro en el banco, limpio mi conciencia y punto; que luego no vengas a tocar los "güevos" en el metro. Y los músicos igual, compro algo de música (sobretudo en Navidad), pirateo más si puedo y me gasto mis buenos "boniatos" en ir a dos o tres conciertos al año, pero cuando estoy tomándome unas cervezas, que no vengas a tocarme los "güevos". Claro que matemáticamente el músico sirve para mucho, pero durante muy poco tiempo. Se trata evidentemente de la "X" de esa ecuación logarítmica mercantil que dice: Local nocturno vacío + de 10 a 12 h / gastos de apertura = Pérdida económica, y que se compensa con la ya conocida de "X" + de 10 a 12 h. / gastos de apertura = Rentabilidad.

Sustituimos la "X" de marras por "grupo tocando" y tenemos reflejada la política del 90% de los locales, dejando el otro 10% para aquellos que realmente se creen la historia, que todavía los hay. Pero amigo, cuando llegan las 12 H. Al igual que el cuento machista del zapato de cristal, la cosa cambia. El grupo molesta, al fin y al cabo no ha traído tanta gente; debe desaparecer lo antes posible porque llega el público de la sala, ojito: EL PÚBLICO DE LA SALA; y el grupo molesta porque la gente quiere bailar, no está para que le agujereen los tímpanos con guitarras y cantantes desafiados, quieren los éxitos del momento, lo que más suena, lo más indie, porque, eso sí, las salas siempre se caracterizan por tener EL PÚBLICO DE LA SALA más ducho en música, más independiente y entendido.

Total que al final me corroe la duda de a quién mando a la mierda en esta ocasión, si a las salas o AL PÚBLICO DE LA SALA... Mejor no mando a nadie más, porque allí están los músicos que son utilizados como chicas de alterne para vender copas, el otro 10% de las salas, que creyendo en la historia pierden clientes a los que molestan los músicos, y los melómanos, que nos gusta ver un grupo tocando en un bar y debemos soportar a EL PÚBLICO DE LA SALA. ¡Vaya mierda!

JL BAD

TALLERS MUSICALS

- LA PRIMAVERA: L'ÀNSIA D'APRENDRE -

Iniciació al periodisme musical

Iniciació al management

Organització i producció de concerts

Taller d'història del Blues

Batucada

Consulta el nou calendari a la web d'Indigestió

ESCENARI GRATUÏT DISPONIBLE

BANC D'PROVES

El Banc de Proves és un escenari obert a tots els grups

Tots els dijous, a les 20 h:

Participació i entrada lliures. Hi participen tots els grups que vinguin a l'hora d'inici amb les seves baquetes i guitarras. Escenari amb *backline* propi que permet que els grups es vagin rellevant àgilment per presentar els seus temes. Podreu sonar amb 4000 vats de so, guanyar taules, conèixer altres músics i passar-ho bé.

Carrer del Foc 128
Tel. 93 422 43 00
info@indigestio.com
www.indigestio.com

Gestiona:

NATIVA

Ajuntament de Barcelona

Districte de Sants-Montjuïc

FESTIVALS DE MAIG: MÚSICA MÉS ENLLÀ DEL FÒRUM

primavera sound
2004

11 FESTIVAL DE FLAMENCO
DE CIUTAT VELLA
DEL 11 AL 13 DE MAIG PER ALGUNA
SANTANDREA

NO TOT ÉS FÒRUM, aquest mes de maig a Barcelona. Aconteixements com aquest, més pensats, sota el nostre punt de vista, pel desenvolupament econòmic i turístic de la ciutat, que en benefici de la seva vida cultural -que és una cosa diferent-, poden inclús tancar altres activitats amb arrels més clares, que ja passaven abans del Fòrum i, això esperem, seguiran passant després del Fòrum.

JORDI OLIVERAS

No tot és Fòrum, aquest mes de maig a Barcelona. Aconteixements com aquest, més pensats, sota el nostre punt de vista, pel desenvolupament econòmic i turístic de la ciutat, que en benefici de la seva vida cultural -que és una cosa diferent-, poden inclús tancar altres activitats amb arrels més clares, que ja passaven abans del Fòrum i, això esperem, seguiran passant després del Fòrum.

Us les hem volgut explicar una mica des de dins, parlant de la seva organització i plantejaments. Si voleu conèixer el detall de les programacions, segur que el sabreu trobar. Nosaltres us convidem a conèixer i estar pendents d'aquestes propostes.

PRIMAVERA SOUND

27, 28 I 29 DE MAIG. POBLE ESPANYOL I MERCAT DE LES FLORS

En poc temps, el Primavera Sound ha crescut ocupant un espai que ara sembla inversemblant que abans estigués buit. La programació d'aquest any és espectacular, reunint a noms com Pixies, PJ Harvey, Primal Scream, Mudhoney, The Fall o Divine Comedy, entre gairebé un centenar de propostes, en alguns casos conegudes i en d'altres no. Parlem amb Coco Abel, membre de l'equip organitzador del festival.

Antecedents del Primavera Sound // Empezamos en el 91 o 92, haciendo una cosa que se llamaba Primavera Sound pero que no tenía nada que ver con el festival actual. Programando en las salas Savannah, Comunicó, el Nitsa antiguo, ... Lo paramos al cabo de cuatro años. Y luego, en el 2000, volvimos a empezar en el Apolo y, a partir de aquí, tuvimos la idea de hacer un festival de verdad.

¿Quiénes sois? // Empezamos la gente del Nitsa. Ahora es una empresa con gente del Apolo, del Nitsa, del Nasti de Madrid, y una asesoría de Rockdelux y de CD Drome.

En la versión actual, ¿Cual es la idea del festival? // Desde el principio buscamos lo que es ahora, sin crecer mucho mas, aunque no depende de tí sólo: que toquen ciertos grupos también depende de los managers y de los grupos. Este año queríamos quedarnos como el año pasado, pero si de repente aparecen los Pixies que se juntan y te dan la oportunidad, el festival crece. Nuestra idea es hacer un festival urbano, entre 15 y 20.000 personas al día, un festival cómodo y tal, pero claro nunca sabes que pueda pasar.

Quando hablas de un festival urbano, ¿hay alguna referencia en otros países, o de España mismo, que sirva de modelo? // No lo hicimos pensando en ningún otro festival. Somos de Barcelona y nos apetece hacer el festival aquí. Por otro lado, por nuestra media de edad, y también la de los

asistentes al festival, que es superior a la de otros festivales, ... a mí no me apetece ir a ningún campo en medio de ningún sitio y tirarme tres días en un camping, ¿no? Lo vemos como un festival donde la gente pueda estar en un hotel o en casa de un amigo y tener los conciertos a 15 minutos de casa.

La apertura estilística del festival ¿hasta donde puede llegar? // Desde el principio ha sido ecléctico por que los que lo organizamos somos eclécticos, y por qué el Primavera Sound se basa mucho en lo que nos gusta a los que lo organizamos. No decimos "¡justia, si traemos a este grupo, vamos a meter 5000 personas más!". Sí que hay reclamos pero són reclamos que nos gustan mucho. No te voy a decir el 100% del cartel, pero el 80% son grupos que me gustan y escucho en casa.

Creo que hay algún tipo de relación entre lo que fué el BAM y el Primavera Sound actual. Como si el Primavera hubiera desarrollado desde el sector privado alguna de las facetas de lo que ha sido el BAM // Ahora que lo dices, si se parece mucho, pero es diferente. Tiene que ver con la primera idea del BAM, que era muy buena, un festival gratuito con un montón de propuestas diferentes y tal. Ahora el BAM es un festival casi de pago, con dinero público, lo que me parece un poco extraño. Los últimos años ha bajado un poco lo que era el nivel del principio. También está la gente de Rockdelux, que estaba en el BAM y ahora en el Primavera, pero vaya, nunca tuvimos la idea de hacer un nuevo BAM.

¿Como os planteais la inclusión de grupos nacionales y locales? ¿Estais satisfechos con la proporción de grupos locales en el cartel? // Depende del año. La relación con sellos y grupos nacionales es diferente. Hay más relación con la gente de los sellos que con la de los grupos. Te planteas que tienes que traer grupos de sellos porque crees que hay que atenderlos. También hay grupos que están por que conoces el grupo, como es el caso de Atom Rhumba que este año repiten. La verdad es que la proporción de este año es pequeña para casi cien grupos extranjeros. A los grupos de aquí los puedes ver todo el año. También como tendemos a buscar grupos que no han estado aquí o que hace mucho que no vienen o grupos que hacen giras, siempre nos volcamos mas hacia estos grupos que hacia el grupo nacional.

¿Podemos hablar de números? // El presupuesto está sobre el millón de euros. Nuestra aportación es casi un 80%. La máxima es de DAMM, y luego LOIS, algún sponsor con cantidades menores.. y las instituciones que se empiezan a mojar, pero cuya aportación total está alrededor del 3%. Cada año estamos más contentos acerca de esto, pero claro si comparas con el FIB o el Sónar, es ridículo. El Sónar está

PROPOSTES

FESTIVAL maig 2004

DIA 21 **DIA 22** **DIA 28** **DIA 29**

divendres 21
22.30 h. 3 €
BADMUSIC/PAM
DEPOSITOLEGAL

proposen:
Jet lag (popmadrid)
Velcro (popcaraca)
mono (popbarcelona)
jetlag (popmadrid)
+badmusic sessions
(dj's i velcro)

dissabte 22
22.30 h. 3 €
ANTIFEJA FESTIVAL

proposa:
Ellos (electropopmadrid)
Galactica (electropopbarcelona)
Melotron (electropopbarcelona)
+ dj's
+ convidats

divendres 28
22.30 h. 3 €
LES BASSES

proposa:
Qbamba (electropopbarcelona)
Polvorosa (rockbarcelona)
JaleoReal (barcelona)

dissabte 29
22.30 h. 3 €
RADIO RSK

proposa:
Akemarropa
(hiphopbarcelona)

durant els 4 dies de festival: Exposició fotogràfica del fotògraf TATA K amb la exposició "Situaciones"

C/ Teide, 20 08031 Barcelona Metro: L5 Vilapicina, Autobús: 11,32,50,71,82
infotel: 93 407 29 27 - email: basses@pobladeres.com

NouBarris

en un 13-14% de participació institucions y el FIB debe estar por ahí, la Comunidad Valenciana se vuelca mucho más. Aquí yo entiendo que hay más propuestas, pero festivales en Catalunya de este calibre sólo podemos contar 2 o 3. La verdad es que el riesgo que tomamos es bastante grande y más para un festival que empieza. Es complicado hacer números. Aunque parezca que está llenísimo y tal, te lo estás jugando todo a taquilla.

¿Que destacarías de la edición actual? // Hemos ampliado el recinto en dos sentidos: en aforo y en espacio. Hay un espacio principal, al norte, donde estaba el año pasado el de Rockdelux, que ahora aprovechamos todo el espacio. Se podrá circular bien por todo el recinto. Se gana en comodidad, en espacio, en accesos. Uno de los puntos que el año pasado no quedó todo lo bien que esperábamos. Con este escenario fuera también podremos hacer accesos más cómodos. +info: www.primaverasound.com

ZEPPELIN EL SO DE L'ALTRE / LA RAÓ DE L'ALTRE. SETÈ FESTIVAL DE PROJECTES SONORS 19 AL 22 DE MAIG. CCCB I CAIXAFÒRUM
Un festival on gairebé no hi ha concerts, però amb molta música i idees. Ja fa temps que la nostra ciutat té gent que busca i divulga.

¿Quina és la idea del festival? // La idea fundamental del festival es promover y activar proyectos sonoros que normalmente no están dentro de los géneros y clasificaciones musicales o del arte sonoro. Precisamente este año está mas dedicado a proyectos de investigación sobre los temas que rodean al conflicto que a lo que se entiende normalmente como arte sonoro o música. La edición 2004 será básicamente una serie de exposiciones y archivos sonoros resultantes de investigaciones hechas por encargo específico del Zeppelin.

¿Qui participa en l'organització? Paper de cada u // Està producido y dirigido por la asociación Orquesta del Caos: Carlos Gómez, Clara Garí y José Manuel Berenguer.

Paper dels artistes locals (Barcelona i Catalunya) al programa: proporció, grau de protagonisme... // Una de las partes mas importantes del Zeppelin la forman mas de 170 obras recibidas en convocatoria internacional de músicas contra la guerra. Evidentemente la participación local ha sido bastante contundente, aunque no sabría decirte en que porcentaje. Todo el programa, incluida la lista de participantes a la convocatoria se puede consultar en nuestra página web.

Novetats d'aquest any: en l'organització dels espais, en la programació... // Este año tenemos un festival muy austero en términos formales y de montaje, pero en cambio, los contenidos son mucho mas amplios y contundentes. Desde hace tiempo que nos rondaba la idea de hacer un festival utilizando solamente altavoces y material documental y de consulta... este año casi lo hemos conseguido.

¿Què no ens hem de perdre? // Nadita, hay que ir con tiempo para escuchar y consultar todo el material. Además del CCCB estamos en CaixaForum donde se realiza el único

concierto del Festival: Alvisé Vidoline interpretará obras electrónicas de Luigi Nono... será genial... Vale la pena consultar el programa: <http://ocaos.cccb.org/zeppelin2004>

11 È FESTIVAL DE FLAMENCO DE CIUTAT VELLA DEL 25 AL 29 DE MAIG. CCCB

Al dossier del festival hi ha una suggerent reflexió sobre el contingut del festival a l'entorn del que sembla ser el seu lema Sumandos. Una clara opció per una visió oberta del flamenc, contraposada a visions fonamentalistes i tancades: "Existen otros motivos por los cuales nos gusta la suma, entre ellos porque no excluye, aporta. El flamenco se ha solidificado a base de sumandos, de aportaciones. Cuando este arte cuajó, lo hizo sobre todo, porque supo ordenar los sumandos, facilitando el resultado final. El flamenco, arte de profesionales, creció, se conectó y obtuvo entidad propia junto a otras músicas, sumándose a los ciclos históricos con total naturalidad.". El programa és molt suggerent, busqueu-lo.

¿Quina és la idea del festival? // Hi ha altres festivals a Catalunya però cap amb les peculiaritats del de Ciutat Vella. El nostre, aposta clarament per la renovació, la creativitat i la contemporaneïtat del llenguatge flamenc.

¿Qui participa en l'organització? Paper de cada u // Taller de Músics: Producció tècnica i artística. CCCB: Disponibilitat de tots els espais del centre. Districte de Ciutat Vella: Permís d'ús Plaça Joan Coromines i infraestructures.

Paper dels artistes locals (Barcelona i Catalunya) al programa: proporció, grau de protagonisme... // Proporción d'artistes catalans 50%. Aquest 50% el componen el grup Sabor de Gracia més els Avis de la Rumba i la Cia de dansa flamenca 'Somorrostro'.

¿Parlem de números? // El pressupost del festival puja a 300.000 € i el finançament és: 50% mitjançant aportacions d'empreses privades i la venda d'entrades i el 50% restant finançat a través d'ajuts de les institucions públiques (Ajuntament de Barcelona, Generalitat de Catalunya, Diputació de Barcelona, Ministerio de Cultura-INAEM i Junta de Andalucía).

Novetats d'aquest any: en l'organització dels espais, en la programació... // Per primer cop organitzem una activitat paral·lela (off festival) al Teatre Condal, és a dir, sortim del CCCB i la Plaça Joan Coromines i per tant la taca en el districte es va extenent.

¿Què no ens hem de perdre? // Les conferències, les projeccions i els concerts centrals. +info: www.tallerdemusics.com

I moltes coses més:
MESTIVAL 2004 Festival de músiques de tot el món fetes a Barcelona. 21 i 22 de maig. La Bàscula. www.indigestio.com
GARLAIRES Tradicions orals i rap. 14,15, 21 i 22 de maig. Nou Barris. www.noubarris.net/ateneu
PROPOSTES. Les propostes musicals de Bad-Music, Depósito Legal, Ràdio RSK i Antifeja Festival. 21, 22, 28 i 29 de Maig. Les Bases. +info: 934072927

STANDSTILL

Sala Ovidi Montllor, Mercat de les Flors (Barcelona)
Diumenge 18/4/04

"Desencuentros: con miedo pero con hambre" és el títol de l'espectacle multidisciplinari amb què Standstill va voler presentar-nos el seu tercer elapè, ara homònim. Novament una proposta arriscada, no només a nivell de creació musical sinó pel repte que suposa posar encertadament al servei dels nous temes les aportacions dels dos actors, dj i projeccions. En l'ordre del disc la formació, aliçada en actitud coral darrera del camp de treball dels actors, es va guanyar al públic pràcticament des dels primers minuts arribant a "La vieja gibellina" i "G.M" (segon i tercer tall) a moments d'altíssima intensitat. I és que un concert de Standstill és tota una experiència, on la lluita entre baix i percussió agermanats contra guitarreres crea una melodia que segresta i contagia d'ira alliberadora i de la passió per la música que sent la banda. Un viatge que va saber trobar moments pel repòs, només aparent si tenim en compte lle-

tres tan sinceres i explosives com la de "Si me levanto" o "Poema nº 3" que confirmen que el canvi idiomàtic de l'anglès al castellà, principal novetat, els ha fet més coherents en el discurs. Fins i tot van deixar pas al silenci al punt just, cosa que evidencia el perfeccionisme en la construcció i l'efectivitat de la peça, per tornar després amb més energia. La sinèrgia va funcionar doncs, i cal destacar la qualitat i el muntatge de les imatges de les gires europees d'aquests rodans a "Cuando" i els tocs d'humor dels actors, que van saber adaptar-se als ritmes i registres (romàntic, èpic, cru...) que destil·len les cançons d'un estil cada cop més ric instrumentalment, experimental i que s'escapa a l'etiqueta d'emo-core d'una banda que es qüestiona el sentit i la necessitat de l'expressió artística. Tranquils senyors de Bcore Disc, que amb representants com aquests poden portar el cap ben alt allà on es passegin, perquè de ben segur guanyaran nous adeptes. **SONIA GALVE**

CARROTS

Sala La Boite, Barcelona
Dissabte, 17/4/04

"Today Carrots: Menú 10 euros (delicatessen musical)". Aquest és el missatge que llua una pissarreta (com les que hi ha a l'entrada de tots els restaurants anunciant el menú), al terra de l'escenari (ben il·luminat de bombetes) de La Boite, el passat dissabte, tot convidant al concert de presentació a la ciutat de Barcelona del nou disc del quartet de El Prat de Llobregat, Carrots. Dins un cicle que organitza la coneguda sala barcelonina de la Diagonal, de concerts als dissabtes i a les 21 hores (hora intempestiva, si bé del tot europea), la presència de Carrots i l'audiència en directe del seu nou disc suscità una audiència ("claca" més bé pel to familiar) inesperada, tractant-se de l'hora esmentada. L'escenari, com he dit, era ben il·luminat i ple de simbologia que ens recorda molt l'altre gran grup nou del panorama independent sorgit a Catalunya, i que és Sidonie. Passaven tot just vint minuts de l'hora marcada, quan el show començà amb els acords del tema: *Nice to meet you, Johnny*, corresponent al nou disc *All it takes is a little confidence*. A aquest seguiren, també del nou disc, *One, two, three, love* (primer single), *The way you look tonight*, *A happy day*, el tema que dóna títol al nou disc (ja esmentat), *Light and shade* i la rockera *Brain stew*.

No s'oblidaren, en absolut, del llorejat *Sunshine*, i així sonaren: *Searching pieces*, *Spending chocolate coins*, *Writing again*, la que dóna títol al disc (recordem de l'any 2002), *7000 ideas* i *Cinema*. A destacar, tanmateix, la peça *She*, corresponent al material de preparació del seu primer Lp *Saving chocolate coins* (1999) amb reminiscències del Syd Barrett dels primers Pink Floyd. Aquesta, pel meu gust, i *Cinema* foren la gran culminació d'un concert d'hora i deu minuts de durada, que demostren que Carrots és un dels millors aspirants a representar quelcom important en el món de la música dels propers anys (i quin gran ull que té Paco Loco!). Pel que fa a l'enfocament del concert per part de la banda, cal dir que fou distès i no pararen de fer petar la xerrada entre, bàsicament, Roberto i Willy (baix i guitarra, respectivament, i tots dos veu) i es palpa que se senten còmodes sobre l'escenari. A destacar, com no podia ser menys, la participació de Freddy (i els seus teclats de mil i un matisos sonors) i del nou bateria de la banda. I, finalment, pel que fa al nou disc, cal dir que no s'assembla ni al primer ni al segon, i això no desmereix en absolut (i la prova és que resulta, i molt!, en directe) sinó que suposa un nou esglaó en la carrera imparabile cap amunt de les "pastanagues pratenques", que convidó, molt i molt, a degustar en viu i en directe, i/o, al menys, enllaunades. **JRPBLUESY**

REFREE

L'Espai, Barcelona
23/03/04

Els brutals atemptats de Madrid van portar a la suspensió del concert de Refree en la data, avui tristament històrica, de l'11 de març. La presentació del segon disc (*Nones*) d'un dels molts excel·lents projectes de Raúl Fernández va haver d'esperar, si bé el tast que ja havíem pogut escoltar al Mercat de Música Viva de Vic pregonava, si més no, quelcom de bo i important. Si al concert de Vic, però, tot estava agafat amb pinces i, en ocasions, l'edifici musical estava a punt d'ensorrar-se en detriment del missatge poeticomusical, a Barcelona la cosa va anar brodada i com calia esperar, Refree va triomfar i convèncer. El projecte de Refree mostra, al meu entendre, una gran virtut que és la saviesa en el tractament dels texts. Estem davant d'un eminent treball de cantautor on les distintes referències musicals forneixen una obra amb el segell inconfusible de Fernández. A Refree, aquest segell inconfusible es troba en una concepció del pop que reverbera i ens condueix nitidament a la música de cambra clàssica. És més: fins i tot m'atreveria a dir que algunes de les resolucions harmòniques o la construcció melòdica de *Nones* deu d'allò més a l'anomenada (no sé si correctament) cultura musical

clàssica. ¿Estem davant d'un treball de música transversal tan en voga avui en dia? Crec que no. Simplement Raúl Fernández apunta multituds de llenguatges i cultures musicals sàviament en l'elaboració d'un discurs musical que es dirigeix de tu a tu a l'oient, d'una forma directa i sense retòriques ampulloses. No és d'estranyar, així, que més enllà de les maleides etiquetes per definir els treballs musicals, ja sigui aquest o d'altres, Refree s'alci com una referència inqüestionable en el panorama musical català, estatal i, temps al temps, europeu que, de moment, li ha portat el reconeixement de millor disc de l'any 2003 en una publicació tan prestigiosa com Rockdeluxe. Per últim, no deixa de ser satisfactori veure com un país que tants i tants cantautors ha donat, poc a poc, comença a veure una sòlida i variada generació que ha sabut mostrar una posició esteticomusical variada i rica. Des d'unes propostes pròximes a la New Age d'una Arianna Savall, l'herència de la cançó protesta amb regust de la música tradicional i de les músiques del món (Feliu Ventura), de cantautor elèctric (Abús, Narcís Perich) fins aquest pop intimista de Refree és una mostra de l'alt nivell musical existent a hores d'ara en la cultura musical popular contemporània del nostre país. **ORIOI PÉREZ I TREVIÑO**

SAMSARA

Sala Sidecar, Barcelona
13/04/04

Nunca es grato cuando te dicen que un grupo puede desaparecer. Más aún cuando los has visto nacer, los has seguido más o menos de cerca y, sobre todo, si piensas que podrías haber hecho algo para evitarlo. Pero es que la tan cacareada crisis de la industria también ha hecho que los pequeños grupos se resientan. Ya nadie apuesta por nada que no huela a billetes grandes de euro. Pero es que, por suerte, tampoco nadie conoce el secreto del éxito. Hay quien dice que es fruto del trabajo constante, otros que es fruto de la casualidad. Yo creo que se trata de un poco de todo y que pasa por trabajártelo mucho y acertar en aquello del lugar preciso y en el momento justo (o viceversa). Pero vayamos a la actuación en vivo de Samsara, motivo de nuestras reflexiones. Lugar: sala Sidecar, una sala pequeña pero de la que se puede sacar buen partido. Día: martes, día de las sesiones del DJ Wagner Pa siempre con un público (de calidad) asegurado. Sonido: no todo lo bueno que cabría conseguir;

digamos que aceptable, aunque con exceso de volumen. El concierto: no fue de sus mejores, pero resultó más que correcto, sobre todo si tenemos en cuenta que era de los primeros de su nuevo batería y el último de su guitarra, por lo que tenían razones para descenderse y, sin embargo, apenas se notó. La buena y original combinación de sus dos voces solistas, la contundencia de su base rítmica y su desparpajo escénico les da un carisma propio. Además, nos hicieron bailar y nos sorprendieron con esa versión de la "Negra Flor" de Radio Futura. Así que ideas, las hay. Los músicos (buenos), están ahí. Las ganas, las ponen, el disco es interesante, y su directo, la mayoría de las veces, contundente (aunque como cualquier grupo, siempre mejorable). Pero ¿qué ocurre cuando lo hechas todo en el asador y tu trabajo no parece que trascienda? No tenemos la solución, pero sin duda lo que tiene que mantenerse es la honestidad, seguir confiando en lo que haces hasta el final y sobre todo, ser tú mismo. Ahora sólo queda desearles buena suerte o, como dicen por ahí, que se les haga justicia. **T MIGUEL AMORÓS F XAVIER ALAMANY**

INSACIABLES + THE HILL TOPS

El local que es troba al número 67 de la Carretera de Barcelona 27/03/04

El local que es troba al número 67 de la Carretera de Barcelona, dins el terme municipal de Cerdanyola del Vallès, havia d'acollir el passat dissabte dia 27 de març el primer dels concerts que pretenen oferir de tant en tant, afegint-se així a la nombrosa representació de locals de música en directe d'aquesta ciutat vallesana, juntament amb The 1916 Irish Pub, Acme, Blues&Rock, Casal de Joves i el ja mític El último Tren on havia d'actuar aquesta mateixa nit The Hendrix Trace, banda de tribut al famós guitarrista esquerrà.

La formació que havia de ser l'encarregada de batejar aquesta estrena era The Hill Tops, una banda pertanyent al circuit del western swing i del rockabilly, integrada per dos components de Cerdanyola, en concret, el Dani (guitarra i veu) i el David (contrabaix) i dos de Terrassa.

Aquest dia, però, la mala sort volgué que la formació esmentada no pogués actuar amb tots els seus membres, atès que el bateria habitual (Cliff) s'havia fet mal a una de les cames i va haver de ser substituït pel bateria de Insaciables, banda de Terrassa que actua de telonera de The Hill Tops, amb un xou que durà quasi hora i quart, davant el curt "metratge" de The Hill Tops que van fer el possible per preparar uns pocs temes amb el bateria de Insaciables

SAPO

Sala Sidecar, Barcelona 16/04/04

Pastanaga musical

Al local de la Plaça Reial de Barcelona, i quan passaven tot just cinc minuts de les onze de la nit, aparegueren en escena els Sapo, formació integrada per músics del Bages i Berguedà que compta ja amb dos discos al mercat: Vagua i Pastanaga, que és l'actual i que presenten en gira.

L'audiència rondava la cinquantena de persones, amb forta presència de noies, i edats que no superaven en quasi cap cas (excepte qui us ho explica i algun més) els vint-i-cinc anys. La "claca habitual" suposava, en aquest cas, un percentatge elevadíssim.

La durada del concert fou de poc més d'una hora i quart i, durant el mateix, aquests compaginaren temes del primer disc esmentat i del més recent. Entre aquests, sonaren: *Formentera, El més alt, Articulat, Putu de tu, Madelmans, Eduardo, Mal i Rosebud.*

No sonaren únicament peces dels seus discos, sinó que s'atreveniren amb dues versions: el *Sheena* dels Ramones ("poco parecido con la realidad"), i el *Give it away* dels Red Hot Chili Peppers.

dies abans, i que defensaren el contratemps amb professionalitat. Pel que fa a Insaciables, foren els primers en actuar i cal dir que aquests egarencs compten amb la "Gibson guitar" de Santi, també a The Hill Tops. El seu repertori es basà, principalment, en rockabilly, temes propis de la banda (els cantats en castellà) i versions d'Elvis, Shadows i picades d'ull a Kojón Prieto y los Hualajotes (quan Tonino Carotone no havia descobert que podia trobar un filó com a crooner en pla Berlusconi de creuer), Los Rebeldes i Gatos Locos. L'alternança de solos entre les Fender i la Gibson caldejaven l'ambient i part del personal assistent no es privà de moure les cames en pla Travolta i Olívia.

Quant a The Hill Tops, cal dir que tocaren escassament durant trenta cinc minuts i el cantant, que duia una camiseta força xula de Johnny Horton, interpretà d'una manera més que correcta (tot i el so, un pèl defectuós) temes d'un repertori que abraça Carl Perkins, Buddy Holly, Patsy Cline i (sempre) Elvis. A destacar les peces: "Cherokee Boogie" i "So glad your mine" que popularitzà Elvis Presley, tot i ser un tema de Willie Dixon.

Una ocasió, malgrat les circumstàncies esmentades, d'assaborir de nou sons que són més freqüents en locals de Terrassa i El Masnou que no pas a Cerdanyola, i que demostren la bona salut de segells com El Toro Records i bandes del seu catàleg, entre les quals s'hi troba The Hill Tops en lloc ben destacat. **JRPBLUESY**

Els uniformats Sapo, donat que en pròpia carn fan propaganda del seu *merchandising*, donaren, malgrat més d'un problema amb l'equip de so, tot allò que hom pot esperar d'un grup que, pel fet de cantar en català, té més accés a publicitat i "que se'n parli", que no d'altres que opten per cantar en altres llengües. Si bé l'opinió que en tinc és que, malgrat la qualitat tècnica dels membres, hi ha quelcom que no rutlla i, al final, l'espectacle que ofereixen no dona la talla que algú pot esperar de resultes de la impressió que poden oferir-li els mitjans "políticament correctes" dels "mass media" nostrats.

No crec que arribin a suposar (ara per ara) una fita del metall cantat en català. De moment, recomano a tot aquell que vulgui saber de Xavi, Lluís, Jordi i Gabi (és a dir, els quatre integrants de Sapo) que optin per visitar la seva web a internet, perquè, aquesta sí, és xula i original. No pas el seu directe, del qual únicament en destacaria l'intro hindú (música ambiental abans del concert), l'ocurrència de cantar *Halls* (de Vagua) amb en Gabi cantant amb un petit altaveu, i el numeret del final del concert entre el baixista (Lluís) i el guitarrista (Jordi), tot recordant Placebo (si bé no comparem, si us plau!!!). En fi, "pastanaga musical" per una nit on valia més la pena (en absència de plans millors), ni que semblés increïble, veure *Un, dos, tres... A leer esta vez.* **JRPBLUESY**

Si vols rebre informació sobre la revista Nativa, sobre els concerts que seleccionem i recomanem, sobre els cursos especialitzats, sobre les convocatòries que creiem interessants i sobre les iniciatives, ofertes i oportunitats que generem a Indigestió. No és un spam més. És fàcil donar-se d'alta i de baixa.

APUNTA'T A LA NOSTRA LLISTA DE CORREU

www.indigestio.com

indigestió

SOCIEDAD DE ARTISTAS
INTÉRPRETES O EJECUTANTES DE ESPAÑA

CONCIERTOS
ABRIL - JUNIO 2004

BADAJÓZ
CAFÉ MERCANTIL
Zurbarán, 10
Tel: 924 22 06 91
12 Mayo, 23:00 h.
TABLETOM (Rock, Andalucía)

BARCELONA
HARLEM JAZZ CLUB
Cortelles Sobradell, 8
Tel: 93 310 07 55
13 Mayo, 23:00 h.
MANGLIS
(Flamenco Fusión, Andalucía)
26 Mayo, 23:00 h.
CONJUNTO SAN ANTONIO
(Tex Mex, Extremadura)

CÁCERES
BELLE EPOQUE
Oral Espinosa, 5
Tel: 927 22 30 93
21 Mayo, 23:00 h.
HADA QUÍMICA
(Pop Rock, Baleares)
3 Junio, 23:00 h.
TABLETOM (Rock, Andalucía)
11 Junio, 23:00 h.
PULL (Pop Rock, Madrid)

CÁCERES
**EL CORRAL DE LAS
CIGÜENAS**
Cuesta de Aidana, 6
Tel: 927 218 836
6 Mayo, 23:00 h.
DIEGO CANTERO
(C. Autor, Murcia)
7 Mayo, 23:00 h.
MANGLIS
(Flamenco Fusión, Andalucía)
8 Mayo, 23:00 h.
AISHA (Fusión, Cataluña)

CÁDIZ
BARABASS
Mañac Arenillas, 4-6
19 Abril, 21:00h.
AISHA (Fusión, Cataluña)

30 Mayo, 21:00 h.
DIEGO CANTERO
(C. Autor, Murcia)
6 Junio, 21:00 h.
CONJUNTO SAN ANTONIO
(Tex Mex, Extremadura)

CÓRDOBA
EL QUINON
Ctra Palma del Rio Km 5
Tel: 957 323 223
3 Abril, 22:00 h.
AISHA (Fusión, Cataluña)
24 Abril, 22:00h.
DIEGO CANTERO
(C. Autor, Murcia)
12 Junio, 22:00 h.
CONJUNTO SAN ANTONIO
(Tex Mex, Extremadura)

JAZZ CAFÉ
Rodríguez Martín s/n
Tel: 957 47 19 28
14 Abril, 22:00 h.
MANGLIS
(Flamenco Fusión, Andalucía)

GALDÁKANO
GIRDA JAZZ CAFÉ
J. Bañista Urdia, 57E5
Tel: 94 457 27 47
2 Abril, 22:00 h.
TABLETOM
(Rock, Andalucía)

GERNIKA, Bizkaia
MUSUTRUK
Industria Kales, 10
Tel: 945 252 438
23 Abril, 21:00h.
AISHA (Fusión, Cataluña)
30 Abril, 21:00 h.
LABRIT (C. Autor, Euzkadi)
21 Mayo, 21:00 h.
JABIER MUGURUZA
+ COMBO LIPA (C. Autor, Euzkadi)

28 Mayo, 21:00 h.
CONJUNTO SAN ANTONIO
(Tex Mex, Extremadura)

HOSPITALET Barcelona
SALAMANDRA
Av. Cantier, 301
8 Mayo, 21:00 h.
TABLETOM (Rock, Andalucía)

HUERCAL-OVERA, Almería
SALAMALEUCUM
C/ Colon, 3
2 Abril, 21:00 h.
AISHA (Fusión, Cataluña)
11 Junio, 21:00 h.
CONJUNTO SAN ANTONIO
(Tex Mex, Extremadura)

HUESCA
EDÉN
Paseo Avilanes, 5
Tel: 978 34 47 38
14 Mayo, 23:30 h.
AISHA (Fusión, Cataluña)
21 Mayo, 23:30 h.
CONJUNTO SAN ANTONIO
(Tex Mex, Extremadura)
28 Mayo, 23:30 h.
HADA QUÍMICA
(Pop Rock, Baleares)

JAÉN
CHUBBYCHECK JAZZ CLUB
San Francisco Javier, 7
Tel: 953 27 38 19
15 Abril, 21:00h.
MANGLIS
(Flamenco Fusión, Andalucía)

JEREZ, Cádiz
LA GUARDIA DEL ANGEL
Paseo, 1
16 Abril, 21:00h.
AISHA (Fusión, Cataluña)
28 Mayo, 21:00 h.
DIEGO CANTERO
(C. Autor, Murcia)
4 Junio, 21:00 h.
CONJUNTO SAN ANTONIO
(Tex Mex, Extremadura)

5 Julio, 21:00 h.
SAN PEDRO (Pop Rock, Cataluña)
18 Junio, 21:00 h.
PULL (Pop Rock, Madrid)

LOGROÑO
EL PANTANO
Parque de la Grapes s/n
Tel: 941 29 91 56
21 Mayo, 21:00 h.
TABLETOM (Rock, Andalucía)
29 Mayo, 21:00 h.
CONJUNTO SAN ANTONIO
(Tex Mex, Extremadura)

LUGO
CLAYCEMBALO
Roa Poverillo, 23. Tel: 982 24 32 70
28 Mayo, 23:00 h.
PULL (Pop Rock, Madrid)
4 Junio, 23:00 h.
TABLETOM (Rock, Andalucía)

MADRID
CLANDRES
Albuquerque, 14. Tel: 91 445 79 38
7 Abril, 23:00h.
TABLETOM (Rock, Andalucía)

GALILEO GALILEI
Galileo, 100. Tel: 91 534 7057
23 Mayo, 21:30 h.
JABIER MUGURUZA
+ COMBO LIPA (C. Autor, Euzkadi)

MARBELLA, Màlaga
PREMIERE CLUB
Paseo de los Olivos, 2
Tel: 949 99 52 77
21 Mayo, 22:00 h.
LABRIT (C. Autor, Euzkadi)
4 Junio, 23:00 h.
SAN PEDRO
(Pop Rock, Cataluña)

18 Junio, 23:00 h.
HADA QUÍMICA
(Pop Rock, Baleares)
25 Junio, 23:00 h.
MANGLIS
(Flamenco Fusión, Andalucía)

MOLINA DE SEGURA, Murcia
GUANABANA JAM
Pza. De la Catedral, 0
Tel: 968 648 024
23 Abril, 23:00 h.
MANGLIS
(Flamenco Fusión, Andalucía)
23 Abril, 23:00h.
MANGLIS
(Flamenco Fusión, Andalucía)

PAMPLONA
BEER STATION
Monasterio de Abern, 5
Tel: 948 190 680
22 Mayo, 22:00 h.
TABLETOM (Rock, Andalucía)

SAN FERNANDO, Cádiz
COCON
General Vallés, 10
Tel: 959 89 45 53
17 Abril, 24:00h.
AISHA (Fusión, Cataluña)
23 Mayo, 24:00 h.
DIEGO CANTERO
(C. Autor, Murcia)

22 Mayo, 24:00 h.
LABRIT (C. Autor, Euzkadi)
5 Junio, 24:00h.
CONJUNTO SAN ANTONIO
(Tex Mex, Extremadura)
18 Junio, 24:00 h.
PULL (Pop Rock, Madrid)

TOLEDO
CAFÉ PICARO
Cadenas, 6. Tel: 925 22 13 01
29 Mayo, 22:00 h.
JABIER MUGURUZA
+ COMBO LIPA (C. Autor, Euzkadi)

ZARAGOZA
CTRO. CULTURAL DELICIAS
Avd. Navarra s/n. Tel: 976 365 252
22 Mayo, 22:00 h.
JABIER MUGURUZA
+ COMBO LIPA (C. Autor, Euzkadi)

POR Y PARA LA MÚSICA EN DIRECTO

ES UN PROGRAMA DE:

SOCIEDAD DE ARTISTAS
INTÉRPRETES O EJECUTANTES

CON LA COLABORACIÓN DE:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Comunidad de Madrid
CONSEJERÍA DE LAS ARTES

GOVERN
DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura

m80

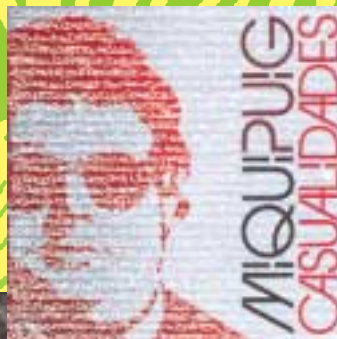
emisiondigital

ORA NOVA
CASA MADRID

Radio 3

www.aie.es - Gestión EVOHE, Tel.: 91 365 08 02

B-VIOLET EN ESTE MUNDO

Zero Records

Tras un largo periodo de inactividad, las cuatro chicas que más maneras apuntaban en el mundo del rock y el metal nacional cuando todavía era música para minorías, regresan con un tercer disco. Desde el triste pero reconfortante nihilismo de "Nadie le vio caer" a un tema 100% B-Violet como "Vulnerable", las de Badalona nos narran historias peculiares en una sociedad tan gris como la actual y, orgullosas, nos invitan a acompañarlas mientras la pintan de rojo sangre. Temas oscuros, elaborados, bien producidos y cambios de ritmo inteligentes conforman un disco maniaco-

depresivo en que destaca la voz de Sonia, que al cantar por primera vez todo un disco en castellano, nos hace descubrir una nueva personalidad que complementa la garra que siempre la ha caracterizado. Es un disco aparentemente más calmado, con elementos nuevos como el teclado a lo Mr. Bungle de "Gusano" y el experimento aflamencado y arabesco de "Una dimensión más" (que podría haber firmado el mismo Trent Reznor) como colofón al espíritu estepario que envuelve el disco. Estamos en la misma onda.

JOAN ALAMO

MIQUI PUIG CASUALIDADES

Naïve

Paul Weller, ABBA, Beautiful South, Gainsbourg, Dinarama, Smiths, Sencillos; una lista, así, sin pensarla demasiado, podría hacerla cualquiera al ir escuchando el nuevo disco de Mi Qui Puig (ex líder de Los Sencillos). Porque en *Casualidades* (naïve'04) cada uno puede hacer su lectura, descubrir e inventar las referencias, las influencias, los guiños, los tics del subconsciente (el de Mi Qui Puig y el propio), los prejuicios, las manías... Pop enriquecido (nada cocido), pop de gran factura, pop con carácter, pop en cualquier caso. A estas alturas la mayoría ya habrá escuchado "Te quiero ahora, te quiero luego", una de las grandes del disco, sin duda. Pero no hay que quedarse sólo con ella: "Punkrocker enamorado" o "Eufórica nº3" (con el acordeón del Pomada Carles Belda que es capaz de poner la piel de gallina), aunque con un tono más intimista y menos vitalista, han entrado en mi cabeza para quedarse. También lo conseguirá "La xxxx canción de amor en la que el chico gana", sobre todo cuando uno ya espera que Jeannette (sí, sí, rebelde porque el mundo la hizo así) retome la estrofa que antes ha cantado Mi Qui para acabar cantando en un dúo intergeneracional muy curioso. Y, más, bastante más, en *Casualidades*: el principio de un renacer verdaderamente esperanzador de Mi Qui Puig.

STARK

MIGUEL POVEDA

POEMAS DEL EXILIO. RAFAEL ALBERTI

Harmonia mundi

En cualquier estilo musical encontramos aquellos que desean instaurar una marca de la casa, un sonido propio a todos

sus trabajos, y aquellos otros espíritus inquietos, con ganas de hacer cosas nuevas, de probar, de experimentar y de innovar. Ese podría ser el caso de Miguel Poveda, un badalonés que junto a otros jóvenes catalanes está abriendo nuevos caminos en los tradicionales sonidos flamencos. Después de sus dos últimos discos *Suena Flamenco* y *Zaguán*, Poveda se atreve con una suite orquestal para voz, por supuesto flamenca, que acompaña a unos melancólicos y desarraigados poemas del gaditano Rafael Alberti, publicados en los libros *Entre el clavel y la espada* y *Baladas y canciones de Paraná*, fruto de su exilio en Argentina.

El disco nace de la colaboración entre Poveda y una pieza musical escrita por Enric Palomar que se estrenó en directo en el Auditori de Barcelona, un día de mayo del 2003. Aquella grabación es la que hoy podemos desgranar en casa gracias a la edición que ha producido Harmonia Mundi.

Poemas del exilio, sin ser un disco de flamenco, se introduce en sus raíces. La composición recoge, en la base, el ritmo de diferentes palos flamencos, pero también reúne el llanto melancólico del clásico bandoneón argentino y una fugaz y caliente percusión del sur. Aunque alguno eche en falta el toque de Chicuelo a la guitarra y, por tanto, un ambiente más flamenco, el disco, y la voz de Poveda, respira sentimiento, respeto y admiración hacia los textos de Alberti. El badalonés juega otra vez con su voz buscando nuevas perspectivas y provocando que los amantes del flamenco más clásico puedan pasar de largo sin apreciar sus aspectos más profundos. Otros espíritus hambrientos ralentizarán su ritmo diario para escuchar, sentir y disfrutar de la voz y la palabra.

ANTONIO ÁLVAREZ

NATURAL DRACS SO CLOSE

PAE Ediciones

Hacia tanto tiempo que no oía nada de Natural Dracs que al batería, que llevaba el pelo corto por entonces, ahora le llegan las rastas hasta la espalda, y es que estos venezolanos ya llevan unos cuantos años metiendo caña en Barcelona. Finalmente aparece *So close*, un EP autoeditado que me ha sorprendido gratamente. Cinco temas que se mueven en las cercanías del rock metalizado

y que te dejan con ganas de más. Consiguen fácilmente encontrar melodía entre la potencia como lo harían Spineshank o Soil en temas como "Waiting", "Don't talk shit" o "Deep" (con el que han conseguido una cierta repercusión mediática), y si Staind o Nickelback se están forrando con canciones como "Mistakes", ¿por qué no íbamos a darles una oportunidad a Natural Dracs? Para acabar nos obsequian con "Reflejos", la versión española de "Mistakes", y el video de "Deep". Tendremos que esperar al larga duración...

JOAN ALAMO

BIP BIP HURRA! VOL. 3

VARIOS ARTISTAS

Bip Bip Records

El tercero de los más o menos periódicos recopilatorios de Bip Bip Records que, como de costumbre, se crea con un doble fin: celebrar el aniversario del sello —en este caso, el cuarto— y ser un escaparate enmarcado con luces de neón centelleantes en el que exponer, y dar a conocer, un fruto de cada una de sus recientes y futuras apuestas: Jan and The Electric Poets, Top Models, Pleasurebeach, Magic Bus, Gurus (en mi opinión, su inédito "Hard Work" destaca), Bubbles (muy divertida su "Your mummy is gone"), Flint, Dorian, Cool Frog (a mi entender, prometen) y Sidonie remixed by Sideral.

Lo mejor del caso es que Bip Bip, lejos de emular a esas gigantescas productoras cinematográficas estadounidenses que venden un buen film a una cadena televisiva a condición de, por el mismo "precio amigo", enjaretarle media docena de bodrios, crea un recopilatorio, como quien dice, con diez temas diez. Pero no pretendo embucar a nadie: si te aburre el pop y quedas impasible al escuchar *sixties sounds*, raro sería que le pusieses a este recopilatorio un diez... ¡Si es que ya se sabe! La miel no está echa para la boca de... n_n' Bromas aparte, es un recopilatorio en el sentido más estricto: variado, coherente, y de calidad, espejo de la línea de Bip Bip.

LAURA SANGRÀ HERRERO

QUARTET CASALS

JUAN CRISÓSTOMO ARRIAGA: QUARTET

NÚM. 1-3

Harmonia Mundi HMI 987038

En certa ocasió, el bon jan de Carles Sala va afirmar que el Quartet Casals era, en el panorama musical europeu, el que Pau

Gasol era en el món del bàsquet mundial. No li mancava pas raó perquè, efectivament, el Quartet Casals sembla ser l'excepció que confirma la regla. En un país on l'existència de conjunts de música de cambra estables és d'allò més difícil, de la mà dels germans Tomàs s'ha impulsat un projecte ja no només reconegut a casa nostra sinó premiat en importants certàmens a Alemanya i Anglaterra. Per fi el Quartet Casals ha fet el seu debut discogràfic al segell discogràfic Harmonia Mundi amb una presentació que els ha posat en la primera línia dels quartets més joves, al costat dels més prestigiosos quartets actuals.

Els tres quartets de Juan Crisóstomo Arriaga (1806-1826), l'anomenat Mozart basc, han estat la presentació. Música fresca i bella, però intensa i indicadora d'un talent malaguanyat han mostrat un Quartet Casals amb una concepció tradicional del fet musical, però d'una solidesa i interès irreprouxable. Sense cap mena de dubte, un referent lluminós en la fosca nit que és al nostre país l'anomenada música clàssica.

ORIOL PÉREZ I TREVIÑO

NORWICH 1000 RETINAS

Zero Records

Por fin tengo en mis manos el segundo trabajo de Norwich, el mejor revulsivo contra "El ataque de los clones" a los que Zero Records nos tiene acostumbrados. En 1000 retinas los de Sant Cugat exploran sus límites compositivos potenciando lo que mejor saben hacer, por un lado su rabia metálica (en esta ocasión bastante más política) y por otro sus claustrófobias letras. Un disco igual de excitante que In alma y de difícil escucha en el que Nina (teclados) toma un poco más de protagonismo vocal como en la excelente "Miénteme" o "1000 retinas" (demasiado Diamanda Galas para mi gusto). Toques a lo Alice in Chains o A Perfect Circle e incluso algún detalle un poco más exótico son las nuevas influencias que nos dejan entrever esta vez. Destacan también temas como "Sed" (¿una new wave metalizada?), la intensa "Babilonia" o "Mi condena". La presentación como siempre impecable (con referencias constantes a los cuatro elementos) y además con dos videos de regalo... ¿Todavía no lo tienes? JOAN ÁLAMO

CLUB NATIVA

Club Nativa és l'espai on trobareu reflectida, a tots els números, una llista d'organitzacions amb qui compartim una voluntat similar de potenciar la música en el nostre entorn. No es tracta doncs d'un espai més de publicitat sinó d'una petita guia que et pot ajudar a conèixer i triar en un entorn organitzatiu on, a vegades, és difícil orientar-se. Si la revista t'interessa, és possible que també et resultin interessants els nostres amics.

Una de las placas del falso techo del edificio emblemático del Fórum 2004 (una fantasía acuática de los arquitectos Herzog & DeMeuron) ha superado su destino y se ha reciclado ya en decorativo florero de plantas de plástico en un bar cercano. La cultura popular sigue superando con creces la tecnocracia oficial. La foto, de Xavier Alamany -nuestro grafista-, puede verse en la galería La Santa (Marina, 65. Barcelona) en la muestra "Fotum. El negativo de Barcelona".

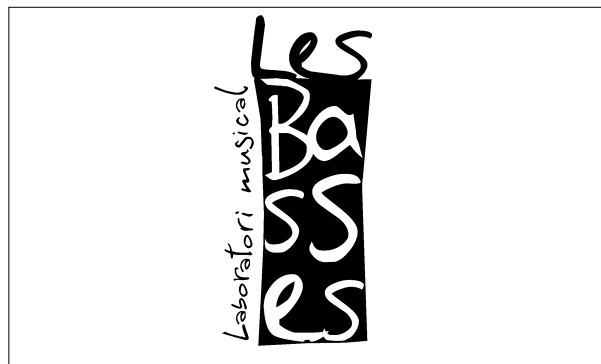
CENTRE GARCILASO / Espai Musical. T 93 243 17 17

BOCA NORD / Espai jove. T 93 429 91 41

HACE COLOR / Management. T 93 441 03 65. www.hacecolor.com

LES BASSES / Espai Musical. T 93 407 29 27

TALLER DE MÚSICS / Escola de Música. T 93 329 56 67. www.tallerdemusics.com

LA BASCULA / Espai Musical. T 93 422 43 00

C

l'espai

L'Espai de Dansa i Música
de la Generalitat de Catalunya
Travessera de Gràcia, 63 08021 Barcelona

Telèfon d'informació 93 241 68 10
<http://cultura.gencat.net/ressons>
A/e: espai.cultura@gencat.net

MAIG >

01 THALWEG

02 BALAGO

06 SIDONIE

07 LUAR NA LUBRE

08 LLUÍS MIQUEL
I PACO MUÑOZ

09 WHISKYN'S

13 MÖONDO

14 MIQUEL GIL

15 OSKORRI

16 IVÓ I NIL JORDÀ

JUNY >

09 MÁRTIRES

DEL COMPÁS

10/11 MARTIRIO

12 PAU RIBA

DE MORTIMERS

13 BENAVENT

-DI GERALDO-

PARDO

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

RESONS

VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

012 atenció
ciutadana

ACTIVISTES

LLUÍS GENDRAU

XAVI GUILLAUMES

Tothom té un passat, especialment la gent que pertany al món de la música. M'agradaria saber els teus inicis.

Els meus inicis en el món de la música van ser a través de la ràdio, a l'emissora municipal de Ràdio Malgrat. Allà vaig fer el meu primer programa musical, i paral·lelament vaig col·laborar en el llançament de diverses publicacions locals i comarcals. Sempre he pensat que la ràdio és l'espai natural per a la promoció de la música, i la millor manera de donar-la a conèixer. A casa tenia pocs discos, així és que la ràdio i els companys de classe van ser unes bona manera d'introduir-me en el món.

Explica'm com va sorgir la idea de crear la vostra publicació, una aventura molt valenta si pensem que fer escoltar una cançó és relativament fàcil, però llegir sobre música (o sobre el que sigui!) és molt més complicat.

La idea de crear Enderrock va néixer a la facultat de Ciències de la Informació, al darrer curs de Periodisme. Era curiós: l'any 1991 s'havia celebrat el concert del Palau Sant Jordi (Pets, Sangtraït i Sopa de Cabra) que tothom considera un punt d'inflexió a l'escena, però només al País Basc hi havia un fanzine (El Tubo) que n'informava periòdicament (al marge de les mencions puntuals del Popular 1).

Estirant el fil vaig contactar amb d'altres periodistes, fotògrafs, etc. interessats a parlar de l'escena musical catalana al marge d'esdeveniments puntuals: la nostra intenció era fer una revista de rock, escrita en català, que donés la màxima prioritat al panorama que s'havia reactivat arreu dels PPCC, i pensant en la gent jove que havia anat a l'escola en català, llegia en català i comprava discos en català.

Què en penses de tots aquests grups com Glissando*, Sanpedro, Mishima,... procedents de la independència musical, plena de grups que canten en anglès (fins i tot ells), que comencen a utilitzar el català?

És una sort que les bandes apostin per renovar l'escena en la llengua del país, i sense prejudicis ni complexos. Estem massa carregats d'autoodi. Si musicalment tenen coses a dir, i donada la saturació de l'escena indie en anglès, és gairebé de sentit comú ampliar mercat o obrir noves direccions artístiques cap el català (o el castellà a la resta de l'Estat). La veritat és que aquestes bandes –potenciades algunes des de concursos i d'altres fruit de la necessitat creativa– són la punta de llança perquè tant els periodistes com el públic o la indústria manifestin públicament que l'escena es renova i ho fa amb propostes de qualitat.

Potser feia falta que primer ens poséssim al dia musicalment, en el idioma que fos, per exemple en anglès, que costava menys d'acceptar per als amants de la música pop-rock, per després aconseguir qualitat musical en català...

Crec que tens bona part de raó en el plantejament que fas, però veig que aquesta "normaltat" musical prové de molts més factors. Cal pensar que l'escena musical catalana, sense les multinacionals, que van marxar a Madrid a principis dels vuitanta, va quedar orfe. L'explosió de la cançó es va convertir en pólvora mullada, i el naixement del pop-rock en català com a fenomen de masses va permetre tornar a reactivar la indústria: sempre des de segells independents que s'han anat consolidant i ara ja celebren els 10, 15 o 20 anys. En aquest temps també s'ha establert una certa tradició de premsa musical barcelonina o catalana (des d'Enderrock a Rock de Lux, Ruta66, AB, Mondosonoro). En aquestes dues dècades, l'escena del pop en català ha donat bons resultats de vendes, i ara assistim a una nova etapa: de nou, segells independents afloren arreu, sobretot des de Barcelona, i es planteja un nou circuit musical de nou arrelat a la ciutat, però amb capacitat per arribar a la resta del país i de l'Estat.

El rock català ha estat molt poc urbà, això està clar. Potser ara per fi grups de la ciutat comencen a utilitzar el català. Potser, vulguem o no, a una ciutat com Barcelona hi poden aparèixer formes més actuals de veure la música, i per això molts grups de rock català han tingut més problemes per arribar a l'èxit al món urbà.

Aquesta és una visió centralista de la música i del país. És evident que Barcelona actua com a metròpoli: els mitjans de comunicació més importants són a la capital (igual que la majoria de periodistes) i els altaveus que se senten són els que estan enclavats a la ciutat. Però el naixement de grups a Osona als anys 80 (des d'El Último de la Fila fins a Sau) no és fruit d'un entorn rural, sinó de la capacitat d'uns quants individus per anar a Londres, comprar discos i alimentar una generació de joves durant els caps de setmana als locals i festes de la comarca, i a Tarragona el mateix al voltant del fenomen Pets. I a Girona? Què hi ha de més urbà que un esquàter (ara okupes)? Allà va néixer Sopa de Cabra. Per tant, potser si fóssim capaços d'extrapol·lar els centres de decisió a d'altres punts hi veuríem diferent. Alguns d'aquests grups van cantar en català, d'altres en castellà o anglès, però la implantació lingüística de la llengua va fer que majoritàriament es parlés de 'rock en català', i el circuit –més enllà d'una encotillada Barcelona que havia perdut pes per la movida madrilenya– es va desenvolupar de forma popular: a les places i carrers d'arreu dels Països Catalans, a les Festes Majors. Posteriorment s'han anat creant altres circuits i sales condicionades (per cert, una de les millors del país és a Salt: La Mirona). I Barcelona continua sent una ciutat sense una capacitat musical prou potent, hi ha cada cop més programació musical i més concerts internacionals, mentre les infraestructures són mínimes o bàsiques, i les xarxes de comunicació insuficients (sobretot si ho comparem amb altres ciutats europees amb més tradició).